

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-522/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Vinkovcima, po sucu Ivani Božić Piščak kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Dajane Bošnjak iz Vinkovaca, A. Starčevića 69, OIB: 55124278373, zastupana po punomoćniku Ivanu Kalauz, odvjetniku u Vinkovcima, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 zastupana po Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 15.srpnja 2026 g. u prisutnosti tužiteljice osobno, sa punomoćnikom Ivanom Kalauz, odv. iz Vinkovaca, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 20.kolovoza 2026.godine, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, dana 20.kolovoza 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu, broj ugovora: 9012488491 od 09. svibnja 2007. godine zaključenog između tužiteljice i tuženika, u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 da isplati tužiteljici Dajani Bošnjak iz Vinkovaca, A. Starčevića 69, OIB: 55124278373 iznos od 382,41 eur (slovima: tristoosamdesetdva eura i četrdesetjedan cent) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 16.05.2007. do isplate, i to po stopi od 15% za period od dospijeca do 31.07.2008.godine, zatim u periodu od 01.08.2008. do 31.07.2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u periodu od 01.08.2015.g. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužiteljici Dajani Bošnjak iz Vinkovaca, A. Starčevića 69, OIB: 55124278373 naknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 875,68 eura (slovima: osmastosedamdesetipet eura i šezdesetiosam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20.kolovoza 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova ovog postupka preko dosuđenog iznosa od 875,68 eura.

r i j e š i o j e

Mijenja se raspravno rješenje od 28.svibnja 2026.g., te se vrijednost predmeta spora u ovom postupku utvrđuje u iznosu od 382,41 eura.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužiteljica je kod ovog suda dana 30. rujna 2025.g. podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom zaključila ugovor o kreditu broj 9012488491 dana 09.05.2007. godine (nastavno: Ugovor) te je njime tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit za adaptaciju stambenog objekta u iznosu od 65.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita. Potraživanje koje je tuženik imao prema tužiteljici temeljem gore navedenog ugovora o kreditu tužiteljica je u cijelosti isplatila. Predmetni Ugovor o kreditu je unaprijed formuliran i standardiziran, pripremljen od strane tuženika, kao jače ugovorne strane, a tužiteljica ni na koji način nije bila u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Ugovor o kreditu sadrži i odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, 1,00 % od iznosa kredita koju se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti Banci prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita, iz koje odredbe nije vidljivo na što se navedena naknada odnosi, od kojih se troškova sastoji te zašto je određena baš u tom iznosu, pa da se dakle radi se o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe, poglavito jer se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

1.1. Takav način određivanja naknade potpuno je netransparentan za tužiteljicu kao potrošača, pa je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je stoga takva odredba Ugovora protivna načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetna. Stoga je navedena odredba o naknadi protivna kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi za vrijeme zaključenja ugovora, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost. Jednako tako, tuženik prije zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužiteljicu kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

1.2. Sukladno odredbi čl. 323 st. 1 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), u slučaju ništetnosti ugovora, odnosno ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora odnosno ugovorne odredbe. Nadalje, sukladno odredbi čl. 1111 st. 1 Zakona o obveznim odnosima kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka Zakona određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, s time da je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju i zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana stjecanja (čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima). Gore opisanim jednostranim i protupravnim postupanjem tuženik je stekao, nepripadnu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 382,41 eur / 2.881,28 kn, za koji iznos je umanjena imovina tužiteljice. Stoga tužiteljica, temeljem odredbe čl. 1111 st. 1, u vezi odredbe čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima, predlaže da sud naloži tuženiku isplatu onog što je primio, odnosno više naplatio od tužiteljice na osnovi ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja naknade do isplate, kao i troškovima postupka.

1.3. Budući je tuženik prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora od strane tužiteljice, sud je raspravnim rješenjem od 28.svibnja 2026.g. kao vrijednost predmeta spora utvrdio iznos od 1.709,42 eura. Međutim kako iz zaključaka, posl. br. Su- Su IV-100/2026-3, Zagreb, 2. lipnja 2026., sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. travnja 2026. proizlazi da se u slučaju postojanja i deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva u kojem osnovanost kondemnatornog zahtjeva ovisi o osnovanosti deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora određuje prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva, sud je na ročištu održanom dana 15.07.2026.g., izmijenio raspravno rješenje od 28.svibnja 2026.g., te vrijednost predmeta spora u ovom postupku utvrdio u iznosu od 382,41 eura.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, ističe prigovor pogrešno naznačene vrijednosti predmeta spora, prigovor zastare i prigovara promašenoj aktivnoj legitimaciji, odnosno prigovara statusu potrošača tužitelja. Nadalje ističe, da je tužitelju isplaćen kredit i to u iznosu od 65.000,00 CHF a naplaćena je ovdje sporna naknada u iznosu od 382,41EUR (1,00% od ugovorene isplate). Navedeni iznos predstavlja neznatan iznos u odnosu na isplaćeni iznos kredita, te ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Ne može se slijedom navedenog, a obzirom da se radi o iznimno malom iznosu (beznačajnom) u odnosu na isplaćeni iznos temeljem Ugovora o kreditu, govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana. Nakade iz ovog Ugovora zasigurno ne predstavljaju neravnotežu, te su svakako jasne, transparentne i na zakonu osnovane. Osim ovih naknada koje su regulirane Zakonom, koje su jasno određene postoji i niz drugih naknada koje su također propisane zakonima i drugom regulativom, te nije propisano da je potrebno obrazlagati strukturu troškova naknada.

2.1. Ugovaranje naknade koja je predmetom ovog postupka regulirana je i dozvoljena stavka ugovornog odnosa u potrošačkim kreditima, i regulirana je Pravilnikom ministarstva financija i to Pravilnikom o naknadama na potrošačke kredite. Dakle radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništetna niti

protivna Ustavu, prisilnim propisima niti moralu društva. U konkretnom slučaju radi se o slobodno uređenom ugovornom odnosu u smislu čl.2 Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO). Ugovorne odredbe o naknadama su razumljive i jasne, pa ih je tužitelj mogao uočiti jednostavnim čitanjem te razumjeti i shvatiti, a što je potvrdio svojim vlastoručnim potpisom ugovora o kreditu.

2.2. Tuženik naglašava kako je tužitelj bio upoznat s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Isto tako tužitelj u tužbi nije naveo konkretne negativne posljedice koje su nastupile, a koje nije mogao predvidjeti, odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu. Slijedom toga za zaključiti je kako tužitelj nije bio u nepovoljnijem položaju prilikom sklapanja ugovora o kreditu iz razloga što je sklapanje ugovora o kreditu predmetom tuženikova poslovanja. Samo zato što se o ugovornoj odredbi o naknadi nije posebno pojedinačno pregovarala ne može se smatrati da bi iste bile ništetne. Tužitelj u tužbi nije naveo niti jedan valjani razlog da je ta ugovorna odredba o naknadi protivna samoj svrsi ugovora, dobrim poslovnim običajima, da je inače nepravična ili pretjerano stroga prema njemu, pa time se ne radi o ništetnoj ugovornoj odredbi. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je dapače ta naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa. Slijedom svega iznesenog tuženik predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

3. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 5-10 spisa), izvadak (list 11 spisa), otplatnu tablicu (list 12-16 spisa), dopis i email (list 18-19 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 20-42 spisa), te je pročitao iskaz tužiteljice sa zapisnika od 15.srpnja 2026.g.

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

4.1. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužiteljica kao korisnik kredita s tuženikom kao davateljem kredita zaključila ugovor o kreditu broj 9012488491 od 09.05.2007. godine radi adaptacije stambenog objekta, a koji Ugovor je solemniziran 19.03.2007. godine kod javnog bilježnika Nikole Vulić iz Vinkovaca, pod brojem: OV-5075/2007., a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 65.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok otplate kredita od 204 mjeseca. Kredit je u cijelosti otplaćen. Nesporno je da je člankom 12.3. Ugovora o kreditu ugovorena jednokratna naknada od 1,00 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje prije ili istovremeno s korištenjem kredita, da je tužiteljici prilikom isplate, odnosno korištenja kredita dana 15.05.2007. naplatio od tužiteljice iznos od 2.881,28 kn, a kako to proizlazi iz knjigovodstvene kartice tuženika od 03.05.2021.g., što preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1 eur = 7,5345 kuna) iznosi 382,41 eura (1,00 % od iznosa kredita).

5. Između stranaka je sporno pitanje zastare, status potrošača tužitelja, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na tzv. ulaznu naknadu, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana.

6. Tužiteljica saslušana kao stranka iskazala je da je Ugovor sklopila 2007.godine, kredit je bio namjenski, stambeni, za adaptaciju stambenog objekta, u kojem stanuje sa obitelji. U banci je sklopila ugovor o kreditu, budući joj je to tada, a

kako joj je rečeno u banci bilo najpovoljnije, odnosno objašnjeno joj je da je u tom trenutku sklapanje kredita u švicarcima povoljno i sigurno. Bankar s kojim je sklopila ugovor nije joj objasnio rizike vezane za sam ugovor, to je tada po njegovim riječima bilo najsigurniji kredit sa najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, te nije imala mogućnost pregovarati o pojedinim odredbama ugovora, a prilikom sklapanja ugovora nitko joj nije objasnio da će morati plaćati naknadu tzv. ulaznu, budući je ovaj ugovor bio uzmi ili ostavi. Nije pregovarala o odredbama koje govore o naknadama niti je imala mogućnost utjecati na njihovu visinu. Koliko se sjeća naknada joj je ustegnuta od kredita u visini od 1% od iznosa kredita, točnog iznosa naknade se ne sjeća. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu radila je u ugostiteljskom objektu Fortuna, kojeg je bila vlasnik. Navodi da nije član trg.društva Ističe da joj javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Ugovor je pročitala, ne sjeća se je li bankara pitala šta ulazna naknada obuhvaća, nije dobila dodatna pojašnjenja, nije mogla utjecati na pojedine ugovorne odredbe, budući je ugovor bio uzmi ili ostavi. Završno ističe da joj je od strane banke nije uručena nikakva brošura ili letak u kojoj bi eventualno bilo pojašnjeno šta obuhvaća tzv. ulazna naknada. Kao što je i gore navela kredit je iskorišten za adaptaciju stambenog objekta, budući mu je to bila i namjena, odnosno iznos kredita nije korišten za potrebe obrta.

7. S obzirom da je upravo na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita i visini iste iz čl.11.3. Ugovora, a iz prihvaćenog iskaza tužiteljice i stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica obaviještena na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno, pri čemu valja istaknuti da tijekom postupka tuženik nije niti predlagao da se kao svjedok sasluša djelatnik banke koji je sudjelovao u obradi predmetnog kredita.

7.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužiteljica zaključila kao fizička osoba i da joj je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 2. istog Ugovora određeno da isti kredit služi za adaptaciju stambenog objekta kuća br. 69 i dvorište u ul. A. Starčevića.

7.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužiteljici pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njeno svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8. Prema odredbi čl. 81 st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi čl. 83. ZZP/03. Odredbom čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03

propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

8.1. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

8.2. Člankom 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim čl. 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

8.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

8.4. Osim toga, odredbu članka 84. ZZP/03 valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

8.5. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvat pruženih usluga.

8.6. Imajući na umu navedeno, odredba članka 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

8.7. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

8.8. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

8.9. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljicom, mogao razumno očekivati da bi tužiteljica bila prihvatila takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 12.3. ne sadrži nikakvih podataka o stvarno

pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je za iznos naknade tužiteljici umanjen iznos kredita koji joj je stoga stavljen na raspolaganje ne u ugovorenom nego u umanjenom iznosu, ne može se zaključiti da je tuženik bio mogao razumno očekivati da bi tužiteljica bila pristala na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

8.10. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužiteljice kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

8.11. U skladu s člankom 59. točkom 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8.12. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

8.13. Imajući u vidu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. točke 3. ZZP/03 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužiteljicu člankom 12.3. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza koja ima učinak da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. točke 3. ZZP/03 dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 1,00 % njegove visine, utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužiteljice i stvara na njezinu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (tako i Županijski sud u Zagrebu, broj GŽ-1535/2023 od 18. travnja 2023.g.)

9. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužiteljica kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarala o ugovornoj odredbi iz članka 12.3. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužiteljica kao korisnik kredita nije imala utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, te kroz to povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužiteljica kao korisnik kredita nije mogla utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 102. u svezi s člankom 96. Zakona o zaštiti potrošača, pa je stoga sud odlučio kao pod točkom I i II. izreke presude.

10. Člankom 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je naknada u visini od 1,00 % od iznosa kredita, a naplaćuje se prije ili istovremeno s korištenjem kredita. Ukupan iznos ulazne naknade prema odredbama iz čl. 12.3 predmetnog Ugovora o kreditu utvrđen je u visini od 1,00 % na odobreni iznos kredita (65.000,00 CHF), odnosno 2.881,28 kn/ 382,41 eura na dan plaćanja naknade 15.05.2007. godine, što što tuženik niti ne spori, a isto proizlazi i iz knjigovodstvene kartice i e-maila tuženika iz kojih je razvidna visina i datum naplaćene naknade.

11. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste, s obzirom da je po osnovi ništetne odredbe čl.3., tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

12. Prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Imajući u vidu da odluka točke I ove presude još nije pravomoćna pa nije počeo niti teći petogodišnji zastarni rok, neosnovano tuženik tvrdi da je zahtjev za isplatu utuženog novčanog iznosa zastario.

13. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

14. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 875,68 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 50 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na dva ročišta 50 bodova za svako ročište (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav 2 obrazložena podneska po 50 bodova svaki (Tbr. 8. toč. 1 OT), sastav zahtjeva za mirno rješenje spora po 50 bodova (Tbr. 32 toč. 1 OT), te pristupa ročištu za objavu presude 25 bodova (Tbr.9 t.3), koje radnje ukupno nose 325 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 EUR-a, iznosi 650,00 eura što uz PDV u iznosu od 162,50 eura daje iznos od 812,50 eura, te plaćeni trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura, te na presudu u iznosu od 30,00 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 875,68 eura.

14.1. Tužiteljica je odbijena s dijelom zatraženog troška, a sukladno označenoj vrijednosti predmeta spora, prema kojoj joj je trošak dosuđen po 50 bodova, a ne po 100 bodova, a isto se odnosi i na sudsku pristojbu na prvostupanjsku presudu koja iznosi 30,00 eura, a ne 140,00 eura kako je to zatražila tužiteljica.

14.2. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 20.kolovoza 2026.godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. tužitelj po punomoćniku Ivanu Kalauz, odv. u Vinkovcima
2. tuženik po punomoćnici Maji Čuljak, odv. u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088b-f8d34**

Kontrolni broj: **03239-34b6e-1a093**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.